

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

01-02-2026

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ (ΙΣΤ΄ ΛΟΥΚΑ). Προεόρτια Ὑπαπανθῆς, Τρύφωνος μάρτυρος. Βασιλείου Θεσσαλονίκης τοῦ ἑξ' Ἀθηνῶν, Ἀναστασίου νεομάρτυρος τοῦ ἐκ Ναυπλίου, τῶν ἐν Μελάρσις Τεσσαράρων μαρτύρων.

Ἀπολυτίκια

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, καὶ στρατιωτῶν φυλασσόντων τὸ ἄχραντόν σου σῶμα, ἀνέστης τριήμερος Σωτῆρ, δωροῦμενος τῷ κόσμῳ τὴν ζωὴν. Διὰ τοῦτο αἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν ἐβόων σοι Ζωοδότα· Δόξα τῇ ἀναστάσει σου Χριστέ, δόξα τῇ Βασιλείᾳ σου, δόξα τῇ οἰκονομίᾳ σου, μόνε Φιλάνθρωπε.

Ἐνῷ ἡ πέτρα (τοῦ τάφου Σου) σφραγίσθηκε ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους καὶ οἱ στρατιῶτες φρουροῦσαν τὸ ἀμόλυντο Σῶμα Σου, (Ἐσὺ, ὁμως,) ἀναστήθηκες μετὰ ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες, Σωτῆρα μας, δωρίζοντας στὸν κόσμῳ τὴ ζωὴ. Γι' αὐτὸ οἱ Οὐράνιες (Ἀγγελικές) Δυνάμεις φώναζαν δυνατὰ σέ Ἐσένα, Ζωοδότῃ (δηλ. χορηγῇ τῆς ζωῆς). Δόξα (ταιριάζει) στήν Ἀνάστασή Σου Χριστέ. Δόξα στήν (αἰώνια) Βασιλείᾳ Σου. Δόξα στήν Οἰκονομίᾳ Σου (δηλ. στοῦ σοφοῦ καὶ θαυμαστοῦ σχεδίου ποῦ ἐφάρμοσες γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων), μόνε Φιλάνθρωπε.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Ρωμαίους (Κεφ. η', 28-39)

Ἀδελφοί, οἶδαμεν ὅτι τοῖς ἀγαπῶσιν τὸν θεὸν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν, τοῖς κατὰ πρόθεσιν κλητοῖς οὖσιν. Ὅτι οὖς προέγνω, καὶ προώρτισεν συμμόρφους τῆς εἰκόνος τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, εἰς τὸ εἶναι αὐτὸν πρωτότοκον ἐν πολλοῖς ἀδελφοῖς· Οὓς δὲ προώρτισεν, τούτους καὶ ἐκάλεσεν· καὶ οὓς ἐκάλεσεν, τούτους καὶ ἐδικαίωσεν· οὓς δὲ ἐδικαίωσεν, τούτους καὶ ἐδόξασε. Τί οὖν ἐροῦμεν πρὸς ταῦτα; Εἰ ὁ θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν; Ὅς γε τοῦ ἰδίου υἱοῦ οὐκ ἐφείσατο, ἀλλὰ ὑπὲρ ἡμῶν πάντων παρέδωκεν αὐτόν, πῶς οὐχὶ καὶ σὺν αὐτῷ τὰ πάντα ἡμῖν χαρίζεται; Τίς ἐγκαλέσει κατὰ ἐκλεκτῶν θεοῦ; Θεὸς ὁ δικαίων· Τίς ὁ κατακρινῶν; Χριστὸς ὁ ἀποθανών, μᾶλλον δὲ ἐγερθεὶς, ὃς καὶ ἐστὶν ἐν δεξιᾷ τοῦ θεοῦ, ὃς καὶ ἐντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν. Τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; θλίψις

Ἀδελφοί μου, γνωρίζουμε ὅτι σε ἐκείνους που ἀγαποῦν το Θεό, ὅλα συνεργοῦν γιὰ το καλὸ τους, σε ἐκείνους που εἶναι καλεσμένοι σύμφωνα με τὴν πρόθεσι το Θεοῦ. Διότι ἐκείνους που προγνώρισε ὁ Θεὸς ὡς ἀξιους, αὐτοὺς καὶ προόρισε νὰ γίνουν ὅμοιοι με τὴν εἰκόνα τοῦ Υἱοῦ τοῦ, ὥστε αὐτοὺς νὰ εἶναι πρωτότοκος μετὰξὺ πολλῶν ἀδελφῶν. Ὅσους προόρισε (ὁ Θεός), αὐτοὺς καὶ κάλεσε καὶ ἐκείνους που κάλεσε αὐτοὺς καὶ κατέστησε δίκαιους καὶ ἐκείνους που κατέστησε δίκαιους, αὐτοὺς καὶ δόξασε. Τί λοιπόν θὰ ποῖμε πάνω σε αὐτά; Εἴαν ὁ Θεός εἶναι με τὸ μέρος μας, ποῖός μπορεῖ νὰ εἶναι ἐναντίον μας; Εκείνος που δὲν λυπήθηκε τὸν Υἱό του, ἀλλὰ τὸν παράδωσε σε θάνατο πρὸς χάριν ὅλων μας, πῶς δὲν θὰ μας χαρίσει μαζί με Αὐτόν καὶ τὰ πάντα (που χρειαζόμαστε γιὰ νὰ σωθοῖμε). Ποιὸς θὰ κατηγορήσει ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ὁ Θεὸς διάλεξε ὡς ἐκλεκτούς; (Απολύτως κανεὶς, διότι) ὁ Θεός

ἢ στενοχωρία ἢ διωγμός ἢ λιμός ἢ γυμνότης ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα; Καθὼς γέγραπται ὅτι Ἐνεκεν σοῦ θανατούμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν, ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς. Ἀλλ' ἐν τούτοις πᾶσιν ὑπερνικῶμεν διὰ τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς. Πέπεισμαι γὰρ ὅτι οὔτε θάνατος οὔτε ζωὴ οὔτε ἄγγελοι οὔτε ἀρχαὶ οὔτε ἐνεστῶτα οὔτε μέλλοντα οὔτε δυνάμεις οὔτε ὕψωμα οὔτε βάθος οὔτε τις κτίσις ἑτέρα δυνήσεται ἡμᾶς χωρίσαι ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

μας δικαιώνει. Ποιὸς θα μας κατακρίνει; (Κανείς, διότι) ὁ Χριστὸς πέθανε για εμᾶς καὶ ἀκόμη περισσότερο ἀναστήθηκε καὶ βρίσκεται στα δεξιά του Θεοῦ καὶ μεσιτεύει για εμᾶς. Ποιὸς θα μας χωρίσει ἀπὸ τὴν ἀγάπη του Χριστοῦ; Θλίψη ἢ στενοχώρια ἢ διωγμός ἢ πείνα ἢ γύμνια ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα; Καθὼς εἶναι γραμμένο (στοὺς Ψαλμοὺς): Για εσένα, κινδυνεύουμε διαρκῶς να πεθάνουμε καθημερινά. Θεωρηθήκαμε σαν πρόβατα που προορίζονται για σφαγὴ. Ἀλλὰ σε όλα αυτά νικάμε με το παραπάνω με τη βοήθεια του Χριστοῦ, που μας ἀγάπησε. Διότι εἶμαι πεπεισμένος ὅτι οὔτε θάνατος οὔτε ζωὴ (με τὴν ὁποία μας ὑπόσχονται ὁποιαδήποτε εὐτυχία) οὔτε οἱ ἄγγελοι οὔτε οἱ ἀρχές οὔτε οἱ δυνάμεις οὔτε γεγονότα του παρόντος οὔτε του μέλλοντος, οὔτε τίποτα που ὑπάρχει στα ὕψη, οὔτε στα βάθη, κανένα ἄλλο δημιούργημα δεν θα μπορέσει να μας χωρίσει ἀπὸ τὴν ἀγάπη του Θεοῦ, τὴν ὁποία εἰδείξε μὲσω του Ἰησοῦ Χριστοῦ του Κυρίου μας.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (ιη' 10-14).

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἄνθρωποι δύο ἀνέβησαν εἰς τὸ Ἱερὸν προσεύξασθαι· ὁ εἷς Φαρισαῖος καὶ ὁ ἕτερος Τελώνης. Ὁ Φαρισαῖος σταθεὶς πρὸς ἑαυτὸν, ταῦτα προσήνυχετο· Ὁ Θεός, εὐχαριστῶ σοι, ὅτι οὐκ εἰμὶ ὥσπερ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, ἄρπαγες, ἄδικοι, μοιχοί, ἢ καὶ ὡς οὗτος ὁ Τελώνης. Νηστεύω δις τοῦ Σαββάτου, ἀποδεκατῶ πάντα ὅσα κτῶμαι. Καὶ ὁ Τελώνης μακρόθεν ἑστώς, οὐκ ᾔθελεν οὐδὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπάραι· ἀλλ' ἔτυπτε τὸ στήθος αὐτοῦ λέγων· Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ. Λέγω ὑμῖν, κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ ἐκεῖνος· Ὅτι πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται.

Εἶπε ὁ Κύριος αὐτὴν τὴν παραβολὴν Δύο ἄνθρωποι ἀνέβηκαν στο ναό, για να προσευχηθοῦν, ὁ ἕνας ἦταν Φαρισαῖος καὶ ὁ ἄλλος τελώνης. Ὁ Φαρισαῖος στάθηκε καὶ ἔκανε τὴν ἐξῆς προσευχή ἐν σχέσει με τὸν εαυτό του: “Θεέ, σ’ ευχαριστῶ, διότι δεν εἶμαι ὅπως οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, ἄρπαγες, ἄδικοι, μοιχοί ἢ ὅπως αὐτός ἐδῶ ὁ τελώνης. Νηστεύω δύο φορές τὴν εβδομάδα, δίνω τὸ δέκατο ἀπὸ ὅλα ὅσα ἀποκτῶ.” Ὁ τελώνης ὁμῶς στεκόταν μακριὰ καὶ δεν ἠθέλε οὔτε τα μάτια του να σηκώνει στον οὐρανό, ἀλλὰ κτυποῦσε τὸ στήθος του καὶ ἔλεγε: “Θεέ, ἐλέησέ με τὸν ἁμαρτωλό.” Σας λέγω ὅτι αὐτός κατέβηκε στο σπίτι του δικαιωμένος ἀπὸ τὸ Θεό παρὰ ὁ ἄλλος. Διότι ὅποιος ὑψώνει τὸν εαυτό του θα ταπεινωθεῖ καὶ ἐκεῖνος που ταπεινώνει τὸν εαυτό του θα ὑψωθεῖ.

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

01-02-2026

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ (ΙΣΤ΄ ΛΟΥΚΑ). Προεόρτια Ὑπαπαντήs, Τρύφωνος μάρτυρος. Βασιλείου Θεσσαλονίκης τοῦ ἐξ Ἀθηνῶν, Ἀναστασίου νεομάρτυρος τοῦ ἐκ Ναυπλίου, τῶν ἐν Μελάρσις Τεσσαράρων μαρτύρων.

Ἀπολυτίκια

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, καὶ στρατιωτῶν φυλασσόντων τὸ ἄχραντόν σου σῶμα, ἀνέστης τριήμερος Σωτὴρ, δωροῦμενος τῷ κόσμῳ τὴν ζωὴν. Διὰ τοῦτο αἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν ἐβῶν σοι Ζωοδότα· Δόξα τῇ ἀναστάσει σου Χριστέ, δόξα τῇ Βασιλείᾳ σου, δόξα τῇ οἰκονομίᾳ σου, μόνε Φιλάνθρωπε.

Ἐνῷ ἡ πέτρα (τοῦ τάφου Σου) σφραγίσθηκε ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους καὶ οἱ στρατιῶτες φρουροῦσαν τὸ ἀμόλυντο Σῶμα Σου, (Ἐσύ, ὁμως,) ἀναστήθηκες μετὰ ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες, Σωτὴρα μας, δωρίζοντας στὸν κόσμῳ τὴ ζωὴ. Γι' αὐτὸ οἱ Οὐράνιες (Ἀγγελικές) Δυνάμεις φώναζαν δυνατὰ σέ Ἐσένα, Ζωοδότῃ (δηλ. χορηγῇ τῆς ζωῆς). Δόξα (ταιριάζει) στήν Ἀνάστασή Σου Χριστέ. Δόξα στήν (αἰώνια) Βασιλείᾳ Σου. Δόξα στήν Οἰκονομίᾳ Σου (δηλ. στοῖ σοφῷ καὶ θαυμαστόῦ σχέδιῳ ποῦ ἐφάρμοσες γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων), μόνε Φιλάνθρωπε.

ἈΠΟΣΤΟΛΟΣ

Ρωμαίους (Κεφ. η', 28-39)

Ἀδελφοί, οἶδαμεν ὅτι τοῖς ἀγαπῶσιν τὸν θεὸν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν, τοῖς κατὰ πρόθεσιν κλητοῖς οὖσιν. Ὅτι οὖς προέγνω, καὶ προώρισεν συμμόρφους τῆς εἰκόνος τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, εἰς τὸ εἶναι αὐτὸν πρωτότοκον ἐν πολλοῖς ἀδελφοῖς· Οὗς δὲ προώρισεν, τούτους καὶ ἐκάλεσεν· καὶ οὖς ἐκάλεσεν, τούτους καὶ ἐδικαίωσεν· οὗς δὲ ἐδικαίωσεν, τούτους καὶ ἐδόξασε. Τί οὖν ἐροῦμεν πρὸς ταῦτα; Εἰ ὁ θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν; Ὅς γε τοῦ ἰδίου υἱοῦ οὐκ ἐφείσατο, ἀλλὰ ὑπὲρ ἡμῶν πάντων παρέδωκεν αὐτόν, πῶς οὐχὶ καὶ σὺν αὐτῷ τὰ πάντα ἡμῖν χαρίζεται; Τίς ἐγκαλέσει κατὰ ἐκλεκτῶν θεοῦ; Θεὸς ὁ δικαίων· Τίς ὁ κατακρινῶν; Χριστὸς ὁ ἀποθανών, μᾶλλον δὲ ἐγερθεὶς, ὃς καὶ ἐστὶν ἐν δεξιᾷ τοῦ θεοῦ, ὃς καὶ ἐντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν. Τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; θλίψις

Ἀδελφοί μου, γνωρίζουμε ὅτι σε ἐκείνους που ἀγαποῦν το Θεό, ὅλα συνεργοῦν γιὰ το καλὸ τους, σε ἐκείνους που εἶναι καλεσμένοι σύμφωνα με τὴν πρόθεσι το Θεοῦ. Διότι ἐκείνους που προγνώρισε ὁ Θεὸς ὡς ἀξιους, αὐτοὺς καὶ προόρισε νὰ γίνουν ὅμοιοι με τὴν εἰκόνα τοῦ Υἱοῦ του, ὥστε αὐτοὺς νὰ εἶναι πρωτότοκος μετὰξὺ πολλῶν ἀδελφῶν. Ὅσους προόρισε (ὁ Θεός), αὐτοὺς καὶ κάλεσε καὶ ἐκείνους που κάλεσε αὐτοὺς καὶ κατέστησε δίκαιους καὶ ἐκείνους που κατέστησε δίκαιους, αὐτοὺς καὶ δόξασε. Τί λοιπόν θὰ ποῖμε πάνω σε αὐτά; Εἴαν ὁ Θεός εἶναι με τὸ μέρος μας, ποίος μπορεῖ νὰ εἶναι ἐναντίον μας; Εκείνος που δὲν λυπήθηκε τὸν Υἱό του, ἀλλὰ τὸν παράδωσε σε θάνατο πρὸς χάριν ὅλων μας, πῶς δὲν θὰ μας χαρίσει μαζί με Αὐτόν καὶ τὰ πάντα (που χρειαζόμαστε γιὰ νὰ σωθοῖμε). Ποίος θὰ κατηγορήσει ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ὁ Θεὸς διάλεξε ὡς ἐκλεκτούς; (Απολύτως κανεὶς, διότι) ὁ Θεός

ἢ στενοχωρία ἢ διωγμός ἢ λιμός ἢ γυμνότης ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα; Καθὼς γέγραπται ὅτι Ἐνεκεν σοῦ θανατούμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν, ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς. Ἀλλ' ἐν τούτοις πᾶσιν ὑπερνικῶμεν διὰ τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς. Πέπεισμαι γὰρ ὅτι οὔτε θάνατος οὔτε ζωὴ οὔτε ἄγγελοι οὔτε ἀρχαὶ οὔτε ἐνεστῶτα οὔτε μέλλοντα οὔτε δυνάμεις οὔτε ὕψωμα οὔτε βάθος οὔτε τις κτίσις ἑτέρα δυνήσεται ἡμᾶς χωρίσαι ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

μας δικαιώνει. Ποιὸς θα μας κατακρίνει; (Κανείς, διότι) ὁ Χριστὸς πέθανε για εμᾶς καὶ ἀκόμη περισσότερο ἀναστήθηκε καὶ βρίσκεται στα δεξιὰ τοῦ Θεοῦ καὶ μεσιτεύει για εμᾶς. Ποιὸς θα μας χωρίσει ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ; Θλίψη ἢ στενοχώρια ἢ διωγμός ἢ πείνα ἢ γύμνια ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα; Καθὼς εἶναι γραμμένο (στοὺς Ψαλμοὺς): Για εσένα, κινδυνεύουμε διαρκῶς να πεθάνουμε καθημερινά. Θεωρηθήκαμε σαν πρόβατα που προορίζονται για σφαγὴ. Ἀλλὰ σε όλα αυτά νικάμε με το παραπάνω με τη βοήθεια τοῦ Χριστοῦ, που μας ἀγάπησε. Διότι εἶμαι πεπεισμένος ὅτι οὔτε θάνατος οὔτε ζωὴ (με τὴν ὁποία μας ὑπόσχονται ὁποιαδήποτε εὐτυχία) οὔτε οἱ ἄγγελοι οὔτε οἱ ἀρχές οὔτε οἱ δυνάμεις οὔτε γεγονότα του παρόντος οὔτε του μέλλοντος, οὔτε τίποτα που ὑπάρχει στα ὕψη, οὔτε στα βάθη, κανένα ἄλλο δημιούργημα δεν θα μπορέσει να μας χωρίσει ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποία εἰδεξε μὲσω τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου μας.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (ιη' 10-14).

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἄνθρωποι δύο ἀνέβησαν εἰς τὸ Ἱερὸν προσεύξασθαι· ὁ εἷς Φαρισαῖος καὶ ὁ ἕτερος Τελώνης. Ὁ Φαρισαῖος σταθεὶς πρὸς ἑαυτὸν, ταῦτα προσήνυχετο· Ὁ Θεός, εὐχαριστῶ σοι, ὅτι οὐκ εἰμὶ ὥσπερ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, ἄρπαγες, ἄδικοι, μοιχοί, ἢ καὶ ὡς οὗτος ὁ Τελώνης. Νηστεύω δις τοῦ Σαββάτου, ἀποδεκατῶ πάντα ὅσα κτῶμαι. Καὶ ὁ Τελώνης μακρόθεν ἑστώς, οὐκ ᾔθελεν οὐδὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπάραι· ἀλλ' ἔτυπτε τὸ στήθος αὐτοῦ λέγων· Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ. Λέγω ὑμῖν, κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ ἐκεῖνος· Ὅτι πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται.

Εἶπε ὁ Κύριος αὐτὴν τὴν παραβολὴν Δύο ἄνθρωποι ἀνέβηκαν στο ναό, για να προσευχηθοῦν, ὁ ἕνας ἦταν Φαρισαῖος καὶ ὁ ἄλλος τελώνης. Ὁ Φαρισαῖος στάθηκε καὶ ἔκανε τὴν ἐξῆς προσευχή ἐν σχέσει με τὸν εαυτό του: “Θεέ, σ’ ευχαριστῶ, διότι δεν εἶμαι ὅπως οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, ἄρπαγες, ἄδικοι, μοιχοί ἢ ὅπως αὐτός ἐδῶ ὁ τελώνης. Νηστεύω δύο φορές τὴν εβδομάδα, δίνω τὸ δέκατο ἀπὸ ὅλα ὅσα ἀποκτῶ.” Ὁ τελώνης ὁμῶς στεκόταν μακριὰ καὶ δεν ἤθελε οὔτε τα μάτια του να σηκώνει στον οὐρανό, ἀλλὰ κτυποῦσε τὸ στήθος του καὶ ἔλεγε: “Θεέ, ἐλέησέ με τὸν ἁμαρτωλό.” Σας λέγω ὅτι αὐτός κατέβηκε στο σπίτι του δικαιωμένος ἀπὸ τὸ Θεό παρὰ ὁ ἄλλος. Διότι ὅποιος ὑψώνει τὸν εαυτό του θα ταπεινωθεῖ καὶ ἐκεῖνος που ταπεινώνει τὸν εαυτό του θα ὑψωθεῖ.